

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Gorbatschow Wodka KG**, se sídlem Kienhorststrasse 46-50, 13403 Berlin, Spolková republika Německo, zastoupeného JUDr. Karlem Čermákem, jr., PhD, LL.M., advokátem ve sdružení advokátů Štros & Kusák, se sídlem Národní třída 32, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6 – Bubeneč, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Liho – Blanice, s. r. o., Blanice 11, Mladá Vožice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2006, č. j. 8 Ca 252/2004 - 49,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) rozsudkem ze dne 30. 10. 2006, č. j. 8 Ca 252/2004 - 49 zamítl žalobu společnosti Gorbatschow Wodka KG (dále také

„žalobce“) proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 4. 2003, sp. zn. O-153760, kterým bylo k rozkladu osoby zúčastněné na řízení změněno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále také „Úřad“) ze dne 24. 6. 2002 tak, že se zamítají žalobcovy námitky proti zápisu přihlášky kombinované ochranné známky „VODKA GRATSCHOW Original“ do rejstříku ochranných známek.

Městský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že Úřad ve svém rozhodnutí ze dne 24. 6. 2002 vyhověl námitkám žalobce, částečně zamítl přihlášku ochranné známky „VODKA GRATSCHOW Original“ a seznam výrobků a služeb omezil o „alkoholické nápoje, včetně nápojů míchaných a mixovaných“ ve třídě 33 mezinárodního třídění výrobků a služeb (pro výrobky ve třídě 16 a služby ve třídě 35 zůstal přihlášený seznam nezměněn), a že předseda Úřadu změnil rozhodnutí Úřadu způsobem již uvedeným. Žalobce v řízení před soudem uplatňoval tři žalobní body, které měly mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí předsedy Úřadu, a to nesprávný výklad a následnou aplikaci neurčitého právního pojmu „zaměnitelnost“; skutečnost, že se předseda Úřadu zabýval pouze námitkovými důvody, uplatněnými dle § 9 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“), a nikoliv námitkami uplatněnými dle § 9 odst. 1 písm. d) téhož zákona, a konečně procesní pochybení, které mělo spočívat v porušení § 59 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád (dále též „správní řád“). Správní orgán při výkladu pojmu „zaměnitelnosti“ především nevybočil z mezí správního uvážení. Zabýval se jak aspektem vizuálním, tak aspektem fonetickým i významovým, a své úvahy o zaměnitelnosti jednotlivých prvků doplnil též o hodnocení celkového vzhledu napadené ochranné známky. Z těchto skutečností pak dovodil, že soubor všech prvků, které jsou součástí kombinované ochranné známky, má dostatečnou rozlišovací schopnost. Městský soud proto dovodil, že námitky uplatněné v tomto žalobním bodě jsou liché. V této souvislosti se zabýval i judikaturou Soudního dvora Evropských společenství, konkrétně rozsudkem Soudního dvora ES ze dne 11. 11. 1997, SABEL BV v. Puma AG, Rudolf Dassler Sport, C-251/95, Recueil, I-6191 a rozsudkem Soudního dvora ze dne 29. 9. 1998, Canon Kabushiki Kaisha v. Metro-Goldwyn-Mayer Inc., C-39/97, Recueil, s. I-5507, a souhlasil se závěry žalobce, že po vstupu České republiky do Evropské unie je nutno respektovat rozhodovací praxi Soudního dvora Evropských společenství i při aplikaci zákonů České republiky. Těmito rozhodnutími nastíněné principy však byly zohledněny a také respektovány v napadeném správním rozhodnutí. Pokud jde o výtku žalobce, že se rozhodující správní orgán zabýval pouze námitkami podle § 9 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách (námitka zaměnitelnosti ochranné známky se známkou dřívější), a nikoliv námitkami podle písmena d) téhož ustanovení (zaměnitelnost s dřívějším obchodním firmou jiného subjektu), městský soud dovodil, že zveřejněné kombinované označení není v dominantním slovním prvku zaměnitelné s názvem obchodní firmy žalobce (Gorbatschow Wodka KG). Této námitce nebylo možno přisvědčit i z toho důvodu, že byla uplatněna až v rozkladovém řízení, a nikoliv v prvoinstančním řízení před správním orgánem. Městský soud odmítl, a z části označil za lichou, argumentaci k třetímu žalobnímu bodu, která se zčásti věcně překrývala s tvrzením obsaženým v prvním žalobním bodu; žalobce totiž nad rámec namítaného nesprávného výkladu § 9 zákona o ochranných známkách žádný další důvod procesního pochybení správního orgánu nespecifikoval.

Zamítavý rozsudek městského soudu napadla žalující společnost Gorbatschow Wodka KG (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností, kterou opřela o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel především vytkl městskému soudu nesprávný výklad pojmu „zaměnitelnost“, neboť tento soud pouze provedl mechanické srovnání počtu písmen slov „GRATSCHOW“ a „GORBATSCHOW“, a z odlišnosti ve dvou písmenech těchto výrazů dovodil, že se jedná o dostatečně odlišitelné dominantní prvky dvou ochranných známek. Městský soud však nevzal v úvahu celkovou podobnost srovnávaných slovních prvků z hlediska průměrného spotřebitele, ani okolnost, že všechna písmena dominantního slovního prvku přihlašovaného označení jsou obsažena ve slovním prvku namítaných známek, a to dokonce ve stejném pořadí. Nezohlednil ani to, že spotřebitelé budou porovnávána označení zpravidla vnímat v delších časových intervalech a nebudou schopni si vybavit přesnou podobu známek. Průměrný spotřebitel produkty snadno zamění, neboť se při nákupu bude nepochybně orientovat podle dominantního slovního prvku etikety, aniž by měl možnost provést přímé srovnání obou výrobků. Další prvky, které jsou obsaženy v napadené kombinované ochranné známce, pak nejsou již natolik výrazné, aby byly schopny vyloučit nebezpečí záměny. Městský soud rovněž nevěnoval potřebnou pozornost tomu, že předseda Úřadu dostatečně nezohlednil skutečnost, že napadená ochranná známka byla registrována pro stejnou třídu, ve které se nalézají již jeho registrovaná ochranná známka (třída 33 – alkoholické nápoje). Naopak se spokojil s prohlášením předsedy Úřadu, že tuto skutečnost v úvahu vzal. Tento postup je s odkazem na judikaturu Soudního dvora ES ovšem nekorektní. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Předseda Úřadu v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že výtky stěžovatele uplatněné proti rozsudku městského soudu jsou identické k výtkám, které již stěžovatel uplatnil ve správní žalobě. Připomněl konstantní judikaturu podle které je vlastní posouzení zaměnitelnosti věcí úvahy správního orgánu, a soud proto není oprávněn nahrazovat hodnocení důkazů správním orgánem vlastní úvahou. Stejně tak soud není oprávněn na místo zjištěného skutkového stavu postavit vlastní skutková zjištění; jeho úkolem je pouze posoudit, zda hodnocení důkazů provedené správním orgánem bylo úplné a z hlediska aplikované právní normy logické. Princip vzájemné souvislosti mezi podobností označení a podobností výrobků byl při rozhodování vzat v úvahu; v daném případě však ani shoda ve výrobcích, chráněných kolizními označeními, nemohla vykompenzovat jejich celkovou vizuální, sémantickou a fonetickou podobnost. Dodal, že ani případné nezohlednění repliky městským soudem, pokud jejím obsahem bylo pouhé opakování skutečností již předestřených, nemohlo vést ke zkrácení práv stěžovatele. Upozornění na povinnost správních orgánů a českých soudů řídit se komunitárním právem není třeba, neboť tyto státní orgány dostaly v uvedeném směru svým povinností. Předseda Úřadu proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a jelikož přitom sám neshledal vady uvedené

v odstavci 3 tohoto ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že podanou kasační stížnost je třeba zamítnout.

Z předloženého správního spisu vyplývá, že dne 30. 3. 2000 podala osoba zúčastněná na řízení přihlášku ochranné známky s č. j. O 153760 a žádala o zápis kombinované ochranné známky se slovním prvkem „VODKA GRATSCHOW Original“, a to pro třídu 16 (papírenské výrobky), třídu 33 (alkoholické nápoje) a třídu 35 (zprostředkování obchodu) mezinárodního třídění výrobků a služeb. Proti tomuto návrhu na zápis ochranné známky uplatnil žalobce dne 13. 8. 2001 námitky dle § 9 odst. 1 písm. a) a písm. d) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách. Argumentoval při tom tak, že u navrhované ochranné známky je dána vysoká míra zaměnitelnosti s existující slovní ochrannou známkou žalobce „GORBATSCHOW“. Navrhl proto odmítnout ochranu přihlášce ochranné známky pro třídu 33 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Dodal, že je vlastníkem mezinárodní ochranné známky č. 2R202479 „GORBATSCHOW“ s prioritou od 9. 8. 1957 a dále mezinárodní ochranné známky č. 565203 „GORBATSCHOW“ s prioritou od 30. 1. 1991. Obě ochranné známky jsou zapsány ve třídě 33 mezinárodního třídění výrobků a služeb (tj. pro alkoholické nápoje, včetně nápojů míchaných a mixovaných) a jsou na území České republiky řádně užívány. Rozhodnutím ze dne 24. 6. 2002, č.j. 60676/2001 Úřad průmyslového vlastnictví námitkám stěžovatele vyhověl a přihlášku ochranné známky „VODKA GRATSCHOW Original“ omezil na třídy 16 a 35, a zamítl poskytnutí ochrany ve třídě 33, tedy v klíčové třídě alkoholických nápojů. Správní orgán došel k závěru, že z vizuálního hlediska není rozlišovací schopnost dominantního prvku navrhované ochranné známky (tedy slova „GRATSCHOW“) dostatečná a nelze vyloučit pravděpodobnost záměny s existující mezinárodní ochrannou známkou „GORBATSCHOW“. K rozkladu podanému osobou zúčastněnou na řízení předseda Úřadu průmyslového vlastnictví změnil dne 3. 4. 2003 rozhodnutí Úřadu tak, že stěžovatelovy námitky proti zápisu kombinované ochranné známky zamítl (potvrdil tedy zápis ochranné známky „VODKA GRATSCHOW Original“ i pro třídu 33). Došel totiž k závěru, že dominantní slovní prvky obou ochranných známek jako celek zaměnitelné nejsou. Tuto skutečnost dovodil nejen z fonetické, vizuální a sémantické odlišnosti daných prvků, ale i s ohledem na kombinovanost navrhované ochranné známky z dalších jejích prvků; pokud jsou všechny prvky navrhované ochranné známky vnímány jako celek, pak má tato ochranná známka dostatečnou rozlišovací schopnost.

Relevantním právním předpisem dopadajícím na danou věc je zákon č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, který byl již zrušen zákonem č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), jenž nabyl platnosti dne 19. 12. 2003 a účinnosti od 1. 4. 2004.

Podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o ochranných známkách může proti zápisu zveřejněného označení do rejstříku - ve lhůtě tří měsíců od zveřejnění - podat u Úřadu zdůvodněné námitky: a) majitel, popřípadě přihlašovatel zaměnitelné ochranné známky s dřívějším právem přednosti, je-li tato ochranná známka zapsána, popřípadě přihlášena pro stejné nebo podobné výrobky nebo služby, b) majitel starší shodné či zaměnitelné známky, která se před podáním přihlášky stala ve smyslu Pařížské úmluvy nebo jako

důsledek propagace této ochranné známky v České republice v příslušném okruhu veřejnosti všeobecně známou pro svého majitele a jeho výrobky či služby (dále jen „všeobecně známá známka“), c) držitel shodného nebo zaměnitelného označení, které v České republice v uplynulých dvou letech před podáním přihlášky získalo rozlišovací způsobilost pro stejné nebo podobné výrobky nebo služby tohoto držitele, d) podnikatel, zapsaný před datem podání přihlášky do obchodního nebo obdobného rejstříku, jestliže jeho obchodní jméno, nebo jeho podstatná část, je shodné nebo zaměnitelné se zveřejněným označením a jestliže vyrábí stejné nebo podobné výrobky nebo poskytuje stejné nebo podobné služby, pro které je zveřejněné označení přihlášeno, nebo jsou takové výrobky předmětem jeho obchodní činnosti, e) fyzická osoba, jejíž jméno a příjmení nebo vyobrazení, popřípadě pseudonym, jsou shodné či zaměnitelné se zveřejněným označením, jestliže zápis tohoto označení do rejstříku může zasáhnout do jejích práv na ochranu osobnosti, f) majitel staršího práva z jiného průmyslového vlastnictví, jestliže jeho předmět je shodný či zaměnitelný se zveřejněným označením, g) ten, jemuž náleží práva k autorskému dílu, je-li shodné či zaměnitelné se zveřejněným označením, jestliže jeho užitím by mohla být dotčena práva k autorskému dílu. Ve smyslu odst. 2 téhož ustanovení k námitkám uplatněným po lhůtě podle odstavce 1 Úřad nepřihlíží; to platí i o důkazech, jimiž byly námitky podepřeny. Podle odst. 3 lhůtu k podání námitek proti zápisu zveřejněného označení do rejstříku nelze prodloužit.

Výkladem neurčitého právního pojmu „zaměnitelnosti“ se správní soudy v minulosti již zabývaly; v této souvislosti je vhodné odkázat na rozhodovací činnost Vrchního soudu v Praze a na podrobná kritéria, která tento soud stanovil pro vymezení akceptovatelné míry uvážení správního orgánu při výkladu tohoto pojmu (srov. především rozsudek ze dne 14. 6. 1999, sp. zn. 6 A 58/97, publikovaný pod č. 768/2001 Soudní judikatury ve věcech správních, či rozsudek ze dne 27. 12. 2001, sp. zn. 7 A 119/99, publikovaný tamtéž pod č. 928/2002). Stranou nelze v tomto směru ponechat ani rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu (srov. kupř. rozsudek ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. 5 A 106/2001, či rozsudek ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006 - 97, viz www.nssoud.cz). Tato, de facto ustálená judikatura setrvává na stanovisku, že posouzení zaměnitelnosti je především otázkou skutkovou, jejíž rozhodnutí přísluší v první řadě správnímu orgánu. Správní soudy nejsou povinny nahrazovat hodnocení skutkových otázek, provedené expertním správním orgánem, úvahou vlastní. Ta se, stejně jako jakékoliv jiné posouzení skutkových otázek, může s ohledem na názory posuzujícího subjektu znatelně lišit. Na druhou stranu je však správní soud k žalobní námitce povinen přezkoumat hodnocení důkazů provedené správním orgánem s ohledem na to, zda se jednalo o hodnocení úplné a z hlediska aplikované právní normy také logické. Stejně tak je správní soud oprávněn přezkoumávat korektnost výkladu neurčitých právních pojmů provedených správním orgánem, v kontextu ochranných známek pak klíčového pojmu „zaměnitelnosti“. Zde se však činnost správního soudu omezuje na zjištění, zda rozhodnutí správního orgánu je s ohledem na zákonnou úpravu, vyloženou ustálenou judikaturou soudní, argumentačně udržitelné.

Při aplikaci výše uvedeného měřítká úplnosti a logičnosti výkladu pojmu „zaměnitelnosti“ provedené správním orgánem je třeba přisvědčit právnímu názoru městského soudu, že žalovaný tento pojem vyložil korektně a také jej tak aplikoval na dané skutkové okolnosti. Správně se nezaměřil pouze na srovnání dominantního prvku

napadené kombinované ochranné známky (výrazu „GRATSCHOW“) s (jediným) prvkem slovní ochranné známky „GORBATSCHOW“, ale v souladu s výše citovanou judikaturou správních soudů hodnotil (ne)zaměnitelnost obou ochranných známek jako celek. Tvrzení žalobce, že se správní soud omezil na „mechanické srovnání počtu písmen“ v obou slovech, není proto korektní a neodpovídá rozboru skutkových otázek provedených správním soudem a obsažených v písemném vyhotovení napadeného rozsudku.

Nedůvodná je i námitka „nezohlednění průměrného spotřebitele“. Správní orgán naopak v souladu s judikaturou soudní (k výkladu tohoto pojmu srov. kupř. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2006, č. j. 11 Ca 175/2005 - 58, publikovaný pod č. 873/2006 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2005, č. j. 9 Ca 8/2004 - 11, publikovaný pod č. 1333/2007 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) pracuje s vjemem „průměrného“ spotřebitele. V konkrétním případě se správní orgán domníval, že „průměrný“ spotřebitel u alkoholických výrobků stejného druhu (vodka, whisky, brandy aj.) je spotřebitelem „pozorným“, který při nákupu alkoholu v obchodě pečlivě rozlišuje jednotlivé etikety a výrobce. Ani tento názor nevybočuje z logicky akceptovatelného úsudku. Je přirozeně možné tvrdit, že „průměrný“ spotřebitel vodky může být někdo úplně jiný; za určitých okolností kupříkladu také podnapilá osoba v restauraci těsně před zavírací dobou. V případě podobného standardu „průměrného“ spotřebitele by se okruh zaměnitelných produktů pochopitelně rapidně rozšiřoval, tedy za podmínky, že by daný produkt obsahoval dostatečný podíl ethylalkoholu. Podobné měřítko však stěží odpovídá standardu průměrného spotřebitele, který může být, s ohledem na objektivitu posuzované zaměnitelnosti, pouze spotřebitelem střízlivým a racionálně uvažujícím.

Nelze ani přisvědčit názoru stěžovatele, že ostatní prvky napadené kombinované ochranné známky nejsou s to odlišit tuto ochranou známku od známky stěžovatele. Ve správním spise založený vzor kombinované ochranné známky „VODKA GRATSCHOW Original“ je vyobrazen v černobílém provedení ve tvaru kosočtverce. Jeho tmavá plocha je dvojité orámována. Známece dominuje na střed umístěný slovní prvek „GRATSCHOW“. Další slovní prvky „VODKA“ a „Originál“ jsou rozprostřeny nad, respektive pod dominantním slovním prvkem. Ve stínovaném pozadí známky je vyobrazena postava rytíře na koni, dle údajů navrhovatele zápisu se má jednat o blanického rytíře. S ohledem na počet těchto prvků a jejich odlišnosti lze korektně argumentovat, že navrhovaná ochranná známka je právě díky součtu všech těchto prvků odlišitelná od slovní ochranné známky ve znění „GORBATSCHOW“ či obchodní firmy žalobce „Gorbatschow Wodka KG“.

K výtce stěžovatele, že žalovaný správní orgán při posuzování zaměnitelnosti dostatečně nezohlednil skutečnost, že napadená ochranná známka byla registrována pro stejnou třídu, ve které se nalézá již registrovaná ochranná známka žalobce (třída 33 – alkoholické nápoje), je nutno podotknout, že tímto svým tvrzením primárně polemizuje s rozhodnutím žalovaného, nikoliv s rozhodnutím správního soudu. Je to ale právě rozhodnutí správního soudu, a nikoliv rozhodnutí správního orgánu, které je předmětem přezkumu v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem. Navíc se jedná o námitku pochybné argumentační kvality: v rámci celého druhoinstančního řízení se správní orgán (předseda Úřadu průmyslového vlastnictví) zabýval výlučně přihláškou

ochranné známky právě pro třídu 33. Proti přihlášce do tříd 16 a 35 žalobce neprotestoval, a ty také nebyly předmětem rozkladu.

Důvodná není ani námitka stěžovatele o jiné vadě řízení před městským soudem, když se nezabýval námitkami uvedenými v replice. Předně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že soudní řízení správní, je v otázce rozsahu žalobních námitek založeno na zásadě koncentrace řízení. To znamená, že rozšiřovat žalobní důvody (body) lze pouze v omezené lhůtě ustanovení § 72 odst. 1, ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s. Nelze se proto zabývat námitkami (žalobními body), které byly uplatněny až po uplynutí zákonné lhůty k podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Tato okolnost ale soudu nebrání, aby vznesenou argumentaci účastníků řízení po této době, obsaženou např. v replice či vyslovené při jednání, nezohlednil a nepřihlédl k ní; ovšem za předpokladu, že se vztahuje k žalobním bodům, které byly uplatněny včas (§ 64 s. ř. s. ve spojení s § 41a odst. 3 o. s. ř. *a contrario*). V nyní projednávané věci je z rozsudku městského soudu dostatečně patrné, že se v rozhodnutí ve věci samé vypořádal s právními názory vyjádřenými v replice stěžovatele. Zabýval se totiž úlohou namítané judikatury Soudního dvora Evropských společenství, stejně jako se zabýval probíranými otázkami zaměnitelnosti. Na druhou stranu městský soud skutečně v závěru odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že k námitkám uvedeným v žalobcově replice nepřihlédl. Tento rozpor mezi skutečným obsahem odůvodnění rozhodnutí městského soudu však nedosahuje takové intenzity, aby byla dána nepřezkoumatelnost uvedeného rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zvláště když je z něj dostatečně zřejmé, že se výtkami vznesenými v replice ve skutečnosti zabýval.

Stěžovatel i žalovaný správní orgán se ve svých vyjádřeních opírají i o právo Evropských společenství a judikaturu Soudního dvora ES. Dotčenou judikaturu ve svém rozhodnutí zohlednil i Městský soud v Praze. Mezi účastníky řízení však nepanuje shoda v otázce, jakou roli tato judikatura měla hrát v procesu vnitrostátní aplikace práva, především tedy v případech, kdy se jednalo o správní rozhodnutí vydaná před přistoupením České republiky k Evropské unii.

S ohledem na aplikaci hmotného práva Evropské unie je nutné odlišit dvě situace: předně situaci, kdy se posuzované skutkové okolnosti odehrály před přistoupením České republiky k Evropské unii a dále situaci, kdy posuzované skutkové okolnosti leží po tomto přistoupení. V posledně jmenovaném případě, tedy v případech, kdy skutkové okolnosti posuzovaného právního vztahu leží po přistoupení, není pochyb o tom, že jak soudy, tak správní orgány mají povinnost souladného výkladu českého práva s právem Evropských společenství (s ohledem na ochranné známky srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006 - 97, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1064/2007; v obecné rovině např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 3/2007 - 83, publikovaný pod č. 1401/2007).

Pokud jde o právní posouzení skutkového stavu nastalého před přistoupením České republiky k Evropské unii, jak tomu bylo v právě projednávaném případě, Nejvyšší správní soud již opakovaně konstatoval, že „právní předpisy Společenství a judikatura Soudního dvora ES slouží jako vhodné výkladové vodítko při výkladu české právní úpravy i v případech, kdy se posuzují skutkové okolnosti, k nimž došlo před vstupem České republiky do Evropské unie“. Předpokladem této „inspirace právem ES a judikaturou

Soudního dvora“ je skutečnost, že vykládané ustanovení českého právního předpisu bylo přijato za účelem sbližování českého práva s právem Evropských společenství a český zákonodárce nevyjádřil úmysl se od normy práva Společenství odchýlit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9 2005, č. j. 2 Afs 92/2005 - 45, publikovaný pod č. 741/2006 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3 2007, č. j. 9 Afs 5/2007 - 70, www.nssoud.cz).

V prvním jmenovaném případě se tedy jedná o zohlednění povinné, v druhém případě o zohlednění vhodné. V případě úpravy v oblasti ochranných známek je patrné, že zákon č. 137/1995 Sb. nebyl aproximační normou v této oblasti; tou byl až zákon č. 441/2003 Sb. Na výklad ustanovení zákona č. 137/1995 Sb. tedy výše uvedená judikatura Nejvyššího správního soudu nedopadá. Na druhou stranu je však potřeba zdůraznit, že absence výslovného aproximačního předpisu nezabraňuje soudu či správnímu orgánu použít právo ES či judikaturu Soudního dvora jako typ srovnávacího argumentu, který působí silou přesvědčivosti. Městský soud v Praze tedy nikterak nepochybil, pokud při výkladu tehdy platného zákona č. 137/1995 Sb. argumentačně zohlednil i judikaturu Soudního dvora ES.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud došel k závěru, že kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2006, č. j. 8 Ca 252/2004 - 49 není opodstatněná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst.1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Účastník řízení Úřad průmyslového vlastnictví ve věci úspěch sice měl, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné správní činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože jí nebyla soudem uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí vznikly náklady a není zde ani návrh k přiznání práva na náhradu dalších nákladů řízení z důvodu zvláštního zřetele hodných (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. června 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu